

The Convention was
previously published
as Israel No. 2 (1970),
Cmd. 4556.

ISRAEL

Treaty Series No. 62 (1971)

Convention

between the Government of the
United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland
and the Government of Israel

providing for the Reciprocal Recognition and Enforcement of Judgments in Civil Matters

London, 28 October 1970

[Instruments of ratification were exchanged on 26 April 1971 and the Convention entered into force on 26 July 1971]

*Presented to Parliament
by the Secretary of State for Foreign and Commonwealth Affairs
by Command of Her Majesty
August 1971*

LONDON

HER MAJESTY'S STATIONERY OFFICE

12½p net

Cmd. 4757

**CONVENTION
BETWEEN THE GOVERNMENT OF THE UNITED KINGDOM
OF GREAT BRITAIN AND NORTHERN IRELAND
AND THE GOVERNMENT OF ISRAEL PROVIDING FOR THE
RECIPROCAL RECOGNITION AND ENFORCEMENT OF
JUDGMENTS IN CIVIL MATTERS**

The Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland and the Government of Israel;

Desiring to provide on the basis of reciprocity for the recognition and enforcement of judgments in civil matters;

Have agreed as follows :

General

ARTICLE 1

For the purposes of this Convention :

- (a) "territory" shall be interpreted in accordance with the provisions of Article 10;
- (b) "judgment" means any decision of a court, however described (judgment, order or the like), by which the rights of the parties are determined and which cannot be altered by that court. It includes judgments against which an appeal may be pending or which may still be subject to appeal in the courts of the country of the original court. If the amount of the costs or interest to be paid under a judgment is not fixed by the judgment itself but by a separate court order, such order shall be deemed to be part of the judgment for the purposes of this Convention;
- (c) "original court" means in relation to any judgment the court by which such judgment was given; and "court applied to" the court in which it is sought to obtain recognition of a judgment or to which an application for the registration of a judgment or for the grant of an enforcement declaration is made;
- (d) "judgment debtor" means the person against whom the judgment was given in the original court and includes, where necessary, any person against whom such judgment is enforceable under the law of the country of the original court;
- (e) "judgment creditor" means the person in whose favour the judgment was given and includes, where necessary, any other person in whom the rights under the judgment have become vested under the law of the country of the original court;
- (f) "appeal" includes any proceeding by way of discharging or setting aside a judgment or an application for a new trial or a stay of execution.

ARTICLE 2

(1) Subject to the provisions of paragraph (2) of this Article, this Convention shall apply to judgments in any civil proceedings, and to judgments in any criminal proceedings for the payment of a sum of money in respect of compensation or damages to an injured party, given after the date of the entry into force of this Convention by the following courts:

- (a) in the case of the United Kingdom, the House of Lords; for England and Wales, the Supreme Court of Judicature (Court of Appeal and High Court of Justice) and the Courts of Chancery of the Counties Palatine of Lancaster and Durham; for Scotland, the Court of Session and the Sheriff Court; and for Northern Ireland, the Supreme Court of Judicature; and
- (b) in the case of Israel, the Supreme Court, the District Courts, Rabbinical Courts, Moslem Religious Courts, Christian Religious Courts and Druze Religious Courts.

(2) This Convention shall not apply to:

- (a) judgments given on appeal from courts not referred to in paragraph (1) of this Article;
- (b) judgments given in proceedings for the recovery of taxes or other charges of a like nature or for the recovery of a fine or other penalty;
- (c) judgments given in proceedings arising out of injury or damage falling within the definition of "nuclear damage" in the Vienna Convention of the 21st of May, 1963 on Civil Liability for Nuclear Damage.⁽¹⁾

(3) This Convention shall not preclude the recognition and enforcement in the territory of one Contracting Party, in accordance with the municipal law for the time being in force in the country concerned, of judgments given by any court in the territory of the other Contracting Party, being judgments to which this Convention does not apply or judgments given in circumstances where the provisions of this Convention do not require such recognition or enforcement.

Recognition of judgments

ARTICLE 3

(1) For the purposes of this Convention, the recognition of a judgment means that the judgment shall be treated as conclusive as to the matter thereby adjudicated upon in any further action as between the same parties (judgment creditor and judgment debtor).

(2) Judgments given in the territory of one Contracting Party shall be recognised in the territory of the other subject to the provisions of paragraphs

(1) Miscellaneous No. 9 (1964), Cmnd. 2333.

(3), (4) and (5) of this Article and where no objection to the judgment can be established on any of the following grounds :

- (a) in the case in question, the jurisdiction of the original court is not recognised under the provisions of Article 4;
- (b) the judgment debtor, being the defendant in the proceedings in the original court, did not, notwithstanding that process may have been duly served on him in accordance with the law of the country of the original court, receive notice of those proceedings in sufficient time to enable him to defend the proceedings and did not appear, or if it is proved to the court applied to that he was not afforded a reasonable opportunity to present his arguments and to produce his evidence;
- (c) the judgment was, in the opinion of the court applied to, obtained by fraud;
- (d) the recognition of the judgment is likely to prejudice the sovereignty or safety of the State or would be contrary to public policy;
- (e) the judgment debtor, being a defendant in the original proceedings, was a person who, under the rules of public international law, was entitled to immunity from the jurisdiction of the courts of the country of the original court and did not submit to the jurisdiction of that court;
- (f) the judgment is sought to be enforced against a person who, under the rules of public international law, is entitled to immunity from the jurisdiction of the court applied to.

(3) Where the court applied to is satisfied that proceedings by way of appeal have been instituted against the judgment in the country of the original court, or that such proceedings have not been actually instituted, but the time for appeal has not elapsed under the law of that country, the court applied to may, in so far as the law of its country permits, recognise the judgment, refuse to recognise the judgment or adjourn its decision on the recognition of the judgment so as to allow the judgment debtor an opportunity of completing or of instituting such proceedings.

(4) Where the court applied to is satisfied that the matter in dispute in the proceedings in the original court had, previously to the date of the judgment in the original court, been the subject of a judgment by a court having jurisdiction in the matter, the court applied to may refuse to recognise the judgment of the original court.

(5) Where the court applied to is satisfied that, at the time when proceedings were instituted in the original court in the matter in dispute, proceedings as to the same matter between the same parties were pending before any court or tribunal of the country of the court applied to, the latter may refuse to recognise the judgment of the original court.

ARTICLE 4

(1) For the purposes of sub-paragraph (a) of paragraph (2) of Article 3, the courts of the country of the original court shall, subject to the provisions

of paragraphs (2) to (5) of this Article, be recognised as possessing jurisdiction in all cases :

- (a) if the judgment debtor, being a defendant in the proceedings in the original court, submitted to the jurisdiction of that court by voluntarily appearing in the proceedings otherwise than for the purpose of protecting, or obtaining the release of, property seized, or threatened with seizure, in the proceedings or of contesting the jurisdiction of that court; or
- (b) if the judgment debtor was plaintiff or counter-claimant in the proceedings in the original court; or
- (c) if the judgment debtor, being a defendant in the proceedings in the original court, had before the commencement of the proceedings agreed, in respect of the subject matter of the proceedings, to submit to the jurisdiction of that court or of the courts of the country of that court; or
- (d) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, was, at the time when the proceedings were instituted, resident, or being a body corporate had its principal place of business, in the country of that court; or
- (e) if the judgment debtor, being a defendant in the original court, had an office or place of business in the country of that court and the proceedings in that court were in respect of a transaction effected through or at that office or place.

(2) The provisions of paragraph (1) of this Article shall not apply to judgments where the subject matter of the proceedings was immovable property, unless such property was situated in the country of the original court.

(3) The provisions of paragraph (1) of this Article shall not apply to judgments given in actions of which the subject matter was ships, aircraft or their cargo, if, according to the law of either Contracting Party, they are conclusive not only against the parties to the proceedings but also against any other person claiming an interest in such ships, aircraft or their cargo inconsistent with the judgment. The jurisdiction of the original court shall, however, be recognised if such ships, aircraft or their cargo were situated in the country of the original court at the time of the commencement of the proceedings in that court.

(4) The jurisdiction of the original court need not be recognised in the cases specified in sub-paragraphs (d) and (e) of paragraph (1) and in paragraphs (2) and (3) of this Article, if the bringing of the proceedings in the original court was contrary to an agreement under which the dispute in question was to be settled otherwise than by proceedings in the courts of the country of the original court.

(5) The provisions of paragraph (1) of this Article shall not apply to judgments in any proceedings concerning matrimonial matters, administration of the estates of deceased persons, bankruptcy, winding up of companies,

lunacy, guardianship of infants or paternity. However, in the case of such judgments, the jurisdiction of the courts of the country of the original court shall be recognised where such recognition is in accordance with the law of the country of the court applied to.

Enforcement of judgments

ARTICLE 5

(1) Subject to the provisions of paragraph (2) of this Article, judgments given in the territory of one Contracting Party shall be enforced by execution in the territory of the other in the manner provided in Articles 6 to 8 of this Convention, provided that the following conditions are fulfilled:

- (a) they are enforceable by execution in the country of the original court;
- (b) there is payable thereunder a sum of money;
- (c) the judgment debt has not been wholly satisfied;
- (d) they are recognised by the court applied to under the provisions of Article 3.

(2) Where the court applied to is satisfied that proceedings by way of appeal have been instituted against the judgment in the country of the original court, or that such proceedings have not been actually instituted, but the time for appeal has not elapsed under the law of that country, the court applied to may, in so far as the law of its country permits, enforce the judgment, refuse to enforce the judgment or adjourn its decision on the enforcement of the judgment so as to allow the judgment debtor an opportunity of completing or of instituting such proceedings.

ARTICLE 6

(1) In order that a judgment given in the courts of Israel may be enforced in the territory within the jurisdiction of the courts of the United Kingdom, an application by a judgment creditor for its registration should, in accordance with the procedure of the court applied to, be made:

- (a) in England and Wales, to the High Court of Justice;
- (b) in Scotland, to the Court of Session; and
- (c) in Northern Ireland, to the Supreme Court of Judicature.

(2) The application for registration should be accompanied by:

- (a) a certified copy of the complete judgment authenticated by the court stamp and accompanied by a certificate issued by an officer of the original court that it is capable of execution in the country of that court;
- (b) an affidavit of the facts required by the rules of the court applied to;
- (c) a translation into English of any document required by this paragraph certified by a notary or by a diplomatic or consular officer of either Contracting Party.

(3) The documents enumerated in paragraph (2) shall require no further authentication.

(4) If an application is made in accordance with paragraphs (1) and (2) of this Article in respect of a judgment fulfilling the conditions laid down in Article 5, registration shall be granted.

ARTICLE 7

(1) In order that a judgment given in the courts of the United Kingdom may be enforced in the territory within the jurisdiction of the courts of Israel, an application by a judgment creditor for the grant of an enforcement declaration should, in accordance with the procedure of the court applied to, be made to the District Court of Jerusalem.

(2) The application for the grant of an enforcement declaration should be accompanied by:

- (a) a certified copy of the judgment authenticated by the court seal, or in the case of judgments of the Sheriff Court, authenticated by the signature of the Sheriff Clerk;
- (b) an affidavit of the facts required by the rules of the court applied to;
- (c) a certificate issued by the original court giving particulars of the proceedings and a statement of the grounds on which the judgment was based, and specifying whether at the date of the issue of the certificate the time for appeal has elapsed without any proceedings by way of appeal having been instituted against the judgment in the United Kingdom;
- (d) a translation into Hebrew of any document required by this paragraph certified by a sworn translator or by a diplomatic or consular officer of either Contracting Party.

(3) The documents enumerated in paragraph (2) shall require no further authentication.

(4) If an application is made in accordance with paragraphs (1) and (2) of this Article in respect of a judgment fulfilling the conditions laid down in Article 5, an enforcement declaration shall be granted.

ARTICLE 8

(1) From the date on which it is granted registration under Article 6 or an enforcement declaration under Article 7 a judgment shall, for the purpose of its execution by virtue of that grant, have effect in the country of the court applied to as if it were a judgment originally given in that country on that date.

(2) The procedure for the registration of a judgment under Article 6 and the procedure for the grant of an enforcement declaration of a judgment under Article 7 shall be as simple and rapid as possible, and no security for costs shall be required of any person making application for such registration or for the grant of an enforcement declaration.

(3) A period of not less than six years, running from the date of the judgment of the original court if no appeal has been brought to a higher court in the country of the original court or from the date of the judgment given in the last instance if such an appeal has been brought, shall be allowed by the court applied to for the purpose of making any application for registration or for a grant of an enforcement declaration.

(4) If it is found by the court applied to that the judgment of the original court is in respect of different matters and that one or more, but not all, of the provisions of the judgment are such that, if those provisions had been contained in separate judgments, those judgments could properly have been registered or could have been granted an enforcement declaration, the judgment may be registered or granted an enforcement declaration in respect only of the provisions aforesaid.

(5) If it is found by the court applied to that the judgment has been, at the date of the application, partly but not wholly satisfied by payment, the judgment shall be registered or an enforcement declaration shall be granted in respect of the balance remaining payable at that date, provided that the judgment is otherwise one which would be enforceable under the provisions of this Convention.

(6) If under a judgment a sum of money is payable which is expressed in a currency other than that of the country of the court applied to, the law of the country of the court applied to shall determine if, and if so in what manner and in what conditions, the amount payable under the judgment may or shall be converted into the currency of the country of the court applied to for the purposes of the satisfaction or enforcement of the judgment debt.

(7) When granting registration or an enforcement declaration, the court applied to shall, if so requested by the judgment creditor, include the costs of and incidental to registration or the grant of an enforcement declaration.

(8) Where a judgment is granted registration or an enforcement declaration it shall carry, in respect of the period up to the date of the grant, interest at the rate, if any, specified in the judgment or in any certificate of the original court accompanying the judgment. As from the date of the grant, interest shall be allowed at 4% per annum on the total sum (principal and interest) in respect of which the registration or the enforcement declaration is granted.

Final provisions

ARTICLE 9

Any difficulties which may arise in connexion with the interpretation or application of this Convention shall be settled through the diplomatic channel.

ARTICLE 10

(1) This Convention shall apply in the case of the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland to the territory within the jurisdiction of the courts of England and Wales, Scotland and Northern Ireland, and in the case of the Government of Israel, to the territory within the jurisdiction of the courts of Israel.

(2) The Government of the United Kingdom may, by a notification given through the diplomatic channel, at any time while this Convention is in force, and provided that an agreement has been concluded by an Exchange of Notes on the points mentioned in paragraph (3) of this Article, extend the operation of this Convention to any territory for whose international relations the Government of the United Kingdom are responsible.

(3) Prior to any notification of extension in respect of any territory under the preceding paragraph, an agreement shall be concluded between the Contracting Parties by an Exchange of Notes as to the courts of the territory concerned which shall be courts to whose judgments this Convention shall apply, and the courts to which application for the registration of any judgment shall be made.

(4) The date of the coming into force of any extension under this Article shall be three months from the date of the notification given under paragraph (2) of this Article.

(5) Either of the Contracting Parties may, at any time after the expiry of three years from the coming into force of an extension of this Convention to any of the territories referred to in paragraph (2) of this Article, terminate such extension on giving six months' notice of termination through the diplomatic channel.

(6) The termination of this Convention under Article 11 shall, unless otherwise expressly agreed by both Contracting Parties, also terminate it in respect of any territory to which it has been extended under paragraph (2) of this Article.

ARTICLE 11

This Convention shall be subject to ratification. Instruments of ratification shall be exchanged as soon as possible. The Convention shall come into force three months after the date on which the instruments of ratification are exchanged⁽²⁾ and shall remain in force for three years after the date of its coming into force. If neither of the Contracting Parties shall have given notice through the diplomatic channel to the other, not less than six months before the expiration of the said period of three years, of intention to terminate the Convention, it shall remain in force until the expiration of six months from the date on which either of the Contracting Parties shall have given notice to terminate it.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

Done in duplicate at London this 28th day of October, 1970, corresponding to the 28th day of Tishri, 5731, in the English and Hebrew languages, both texts being equally authoritative.

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland:

JOSEPH GODBER

MICHAEL COMAY

(2) The Convention entered into force on 26 July, 1971.

נעשה בשני עותקים בלונדון ביום זה 28 באוקטובר 1970,
הוא כ"ה בתשרי תשל"א בשפות האנגלית והעברית, ודין
מקור שווה לשניהם.

בשם ממשלת ישראל:

בשם ממשלת הממלכה
המאוחדת של בריטניה
הגדולה ואירלנד הצפונית:

מיכאל קומיי

JOSEPH GODBER

(2) ממשלת הממלכה המאוחדת יכולה, בהודעה שתימסר בצינורות הדיפלומטיים בכל עת שאמנה זו בתקפה, להרחיב תחולתה של אמנה זו על כל שטח-ארץ שממשלת הממלכה המאוחדת אחראית ליחסיו הבינלאומיים, ובלבד שהוסכם תחילה, על-ידי חילוף איגרות, בנוגע לנקודות הנזכרות בסעיף קטן (3) של סעיף זה.

(3) לפני כל הודעה על הרחבה לגבי שטח-ארץ לפי הסעיף הקטן הקודם, יבואו בעלות-האמנה לידי הסכם, על-ידי חילוף איגרות, בדבר בתי-המשפט בשטח-הארץ הנדון שהם יהיו בתי-המשפט שעל פסקי-הדין שלהם תחול אמנה זו, ובדבר בתי-המשפט שאליהם יוגשו בקשות לרישומן של פסק-דין.

(4) כל הרחבה לפי סעיף זה תיכנס לתוקפה בעבור שלושה חדשים מתאריך ההודעה לפי סעיף קטן (2) של סעיף זה.

(5) לאחר תום שלוש שנים מיום שנכנסה לתוקפה הרחבת אמנה זו על שטח-ארץ כאמור בסעיף קטן (2) של סעיף זה, יכולה כל אחת מבעלות-האמנה בכל עת לסיים את ההרחבה במתן הודעת סיום ששה חדשים מראש בצינורות הדיפלומטיים.

(6) סיום אמנה זו לפי סעיף 11 יסיים אותה גם ביחס לכל שטח-ארץ שעליו הורחבה בהתאם לסעיף קטן (2) של סעיף זה, זולת אם הסכימו בעלות-האמנה במפורש על דרך אחרת.

סעיף 11

אמנה זו טעונה אישרור-כתבי האישור יוחלפו בהקדם האפשרי. האמנה תיכנס לתקפה שלושה חדשים לאחר תאריך החלפת כתבי האישור, ותישאר בתוקף שלוש שנים לאחר תאריך בניסתה לתקפה. אם ששה חדשים לפחות לפני תום תקופה זו של שלוש שנים לא תתן אחת מבעלות-האמנה הודעה לחברתה בצינורות הדיפלומטיים על כוונתה לסיים את האמנה, היא תעמוד בתוקפה עד תום ששה חדשים מן התאריך שבו תתן אחת מבעלות-האמנה הודעה לסיים אותה.

ולראיה חתמו על ההסכם החתומים מטה, שהוסמכו לכך כדן, איש איש על ידי ממשלתו.

הדין או תינתן הצהרת אכיפה ביחס ליתרה שיש עוד לשלמה באותו תאריך, ובלבד שמכל בחינה אחרת היה פסק-הדין אכיף לפי הוראות אמנה זו.

(6) אם יש לשלם על-פי פסק-דין סכום כסף המבוטא במטבע שונה ממטבע ארץ מושבו של בית-המשפט המתבקש, דיני ארץ מושבו של בית-המשפט המתבקש הם הקובעים אם יש, או אם אפשר, להמיר את הסכום המשתלם על-פי פסק-הדין במטבע של ארץ מושבו של בית-המשפט המתבקש לשם מילוי או אכיפתו של החוב על פי פסק-הדין, ואם כן, באיזה אופן ובאילו תנאים.

(7) בית-המשפט המתבקש, כשהוא מורה על רישום או נותן הצהרת אכיפה, יכלול גם את ההוצאות של מתן הצהרת האכיפה ואת ההוצאות הכרוכות בהם, אם נתבקש על-ידי הזוכה לעשות כן.

(8) פסק-דין שנרשם או שניתנה עליו הצהרת אכיפה ישא ריבית לתקופה שער הרישום או הצהרת האכיפה בשיעור הנקוב בפסק-הדין או בתעודת אישור של בית-המשפט המקורי המצורף לפסק-הדין, אם נקוב בהם שיעור- מתאריך הרישום או הצהרת האכיפה ואילך תותר ריבית בשיעור של 4% לשנה על הסכום הכולל (קרן וריבית) שעליו ניתנה ההוראה על הרישום או הצהרת האכיפה.

הוראות סיום

סעיף 9

כל קושי העלול להתעורר לגבי פירושה או תחולתה של אמנה זו ייושב בצינורות הדיפלומטיים.

סעיף 10

(1) לגבי ממשלת הממלכה המאוחדת של בריטניה הגדולה ואירלנד הצפונית, תחול אמנה זו על שטח-הארץ שבתחום השיפוט של בתי-המשפט של אנגליה וויילס, סקוטלנד ואירלנד הצפונית, ולגבי ממשלת ישראל, על שטח-הארץ שבתחום השיפוט של בתי-המשפט של ישראל.

(ד) תרגום לעברית של כל מסמך הנדרש לפי סעיף זה מאושר על-ידי מתרגם שהושבע או על-ידי פקיד דיפלומטי או קונסולרי של אחת מבעלות-האמנה.
(3) המסמכים שפורטו בסעיף קטן (2) אינם טעונים אימות נוסף.
(4) הוגשה בקשה לפי סעיפים קטנים (1) ו-(2) של סעיף זה ביחס לפסק-דין הממלא אחר התנאים הקבועים בסעיף 5, תינתן הצהרת אכיפה.

סעיף 8

(1) מהתאריך בו נרשם פסק-הדין לפי סעיף 6 או ניתנה הצהרת אכיפה לפי סעיף 7, יהא פסק-הדין, לענין הוצאתו לפועל מכוח הרישום או האכיפה, בר-תוקף בארץ מושבו של בית-המשפט המתבקש, כאילו היה פסק-דין שניתן במקורו באותה ארץ ובאותו התאריך.

(2) סדר-הדין לרישום פסק-דין לפי סעיף 6 וסדר-הדין למתן הצהרת אכיפה של פסק-הדין לפי סעיף 7 יהיו פשוטים ומהירים במידת האפשר, ולא תידרש כל ערובה להוצאות מאדם המניש בקשה לרישום או למתן הצהרת אכיפה כאמור.

(3) לשם הגשת בקשה לרישום פסק-דין או למתן הצהרת אכיפה יתן בית-המשפט המתבקש זמן של לא פחות משש שנים, החל מתאריך פסק-הדין של בית-המשפט המקורי אם לא הוגש כל ערעור לבית-משפט גבוה יותר בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי, או מתאריך פסק-הדין שניתן בערכאה האחרונה, אם הוגש ערעור כזה.

(4) מצא בית-המשפט המתבקש שפסק-הדין של בית-המשפט המקורי מתיחס לענינים שונים, וכי הוראה אחת או יותר מהוראותיו, אך לא כולן, הן מסוג שאילו נכללו בפסק-הדין נפרדים קרוב הדבר שהיה ניתן לרשום פסק-דין אלה או לתת להם הצהרת אכיפה, אפשר יהיה לרשום את פסק-הדין או לתת לו הצהרת אכיפה לענין ההוראות האמורות בלבד.

(5) מצא בית-המשפט המתבקש, כי בתאריך הבקשה נתמלא חלק מפסק-הדין, אך לא כולו, על-ידי תשלום, יירשם פסק-

(2) אל בקשת הרישום יש לצרף:

(א) העתק מאושר של פסק-הדין המלא, מאומת בחותמת בית- המשפט, בצירוף אישור של פקיד בית-המשפט המקורי המעיד שהוא ניתן להוצאה לפועל בארץ המושב של בית- המשפט;

(ב) תצהיר על העובדות הנדרשות לפי תקנות בית-המשפט המתבקש;

(ג) תרגום לאנגלית של כל מסמך הדרוש לפי סעיף זה, מאושר על-ידי נוטריון או על-ידי פקיד דיפלומטי או קונסולרי של אחת מבעלות-האמנה.

(3) המסמכים שפורטו בסעיף קטן (2) אינם טעונים אימות נוסף.

(4) הוגשה בקשה לפי סעיפים קטנים (1) ו-(2) של סעיף זה ביחס לפסק-דין הממלא אחר התנאים הקבועים בסעיף 5, יירשם פסק-הדין.

סעיף 7

(1) כדי שפסק-דין שניתן בבתי-המשפט של הממלכה המאוחדת ייאכף בשטח-הארץ שבתחום שיפוטם של בתי-המשפט בישראל, יהא על הזוכה להגיש לבית-המשפט המחוזי בירושלים בקשה למתן הצהרת אכיפה, בהתאם לסדרי הדין של בית-המשפט המתבקש.

(2) אל הבקשה למתן הצהרת אכיפה יש לצרף:

(א) העתק מאושר של פסק-הדין, מאומת בחותם בית-המשפט, או במקרה של פסקי-דין של ה-Sheriff Court, מאומת בחתימתו של ה-Sheriff Clerk;

(ב) תצהיר על העובדות הנדרשות לפי תקנות בית-המשפט המתבקש;

(ג) אישור של בית-המשפט המקורי, המוסר את פרטי ההליכים והודעה על הנימוקים ששימשו יסוד לפסק-הדין והמציין שבתאריך מתן האישור עבר מועד הערעור ולא נפתחו הליכי ערעור על פסק-הדין בממלכה המאוחדת;

של בתי-המשפט בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי, אם
ההכרה תואמת את דיניה של ארץ מושבו של בית-המשפט
המתבקש.

אכיפת פסק-דין

סעיף 5

(1) בכפוף להוראות סעיף קטן (2) של סעיף זה, יהיו פסקי-
דין שניתנו בשטח ארצה של בעלת-האמנה האחת נאכפים דרך
הוצאה לפועל בשטח-ארצה של בעלת-האמנה השניה, לפי
הוראות סעיפים 6 עד 8 של אמנה זו, אם נתקיימו תנאים אלה:
(א) הם אכיפים בדרך של הוצאה לפועל בארץ מושבו של
בית-המשפט המקורי;

(ב) יש לשלם על-פיהם סכום כסף;

(ג) החוב על-פי פסק-הדין לא סולק במלואו;

(ד) בית-המשפט המתבקש מכיר בהם לפי הוראות סעיף 3.

(2) ראה בית-המשפט המתבקש שנפתחו הליכי ערעור על
פסק-הדין בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי, או שלא
נפתחו עדיין הליכים כאלה למעשה, אך לפי חוקי אותה ארץ
עדיין לא עבר מועד הערעור, רשאי בית-המשפט המתבקש, אם
חוקי ארצו מרשים זאת, לאכוף את פסק-הדין, או לסרב לאכוף
אותו, או לדחות את מתן החלטתו בדבר אכיפתו כדי לתת לחייב
הזדמנות להשלים הליכים כאמור או לפתוח בהם.

סעיף 6

(1) כדי שפסק-דין שניתן בבית-המשפט של מדינת ישראל
ייאכף בשטח-הארץ שבתחום שיפוטם של בתי-המשפט של
הממלכה המאוחדת, יהא על הזוכה להניש בקשה לרישומו של
פסק-הדין, בהתאם לסדרי הדין של בית-המשפט המתבקש,
והוא:

(א) באנגליה ובוילס – לבית המשפט הגבוה;

(ב) בסקוטלנד – Court of Session

(ג) באירלנד הצפונית – לבית-המשפט העליון.

נושא ההליך, את סמכות שיפוטו של אותו בית-משפט או של בתי-המשפט בארץ מושבו של בית-המשפט; או (ד) החייב, בהיותו נתבע בבית-המשפט המקורי, היה, בזמן פתיחת ההליכים תושב ארץ מושבו של אותו בית-משפט או תאגיד שמקום עסקיו העיקרי באותה ארץ; או (ה) החייב, בהיותו הנתבע בבית-המשפט המקורי, היה לו משרד או מקום עסקים בארץ מושבו של אותו בית-משפט, וההליכים באותו בית-משפט התיחסו לעיסקה שנעשתה באותו משרד או מקום עסקים או באמצעותם.

(2) הוראות סעיף קטן (1) של סעיף זה לא יחולו על פסקי-דין שנושאים היה מקרקעין אלא אם נמצאו המקרקעין בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי.

(3) הוראות סעיף קטן (1) של סעיף זה לא יחולו על פסקי-דין שניתנו בתביעות שנושאות היה אניות, כלי-טיס או מטענם, אם לפי דיניה של אחת מבעלות-האמנה הם מכריעים לא רק כלפי הצדדים להליכים אלא גם כלפי כל אדם התובע, באותם אניות או כלי-טיס או במטענם, זכות שאינה מתישבת עם פסקי-הדין. ואולם, סמכות בית-המשפט המקורי תוכר אם נמצאו האניות, כלי-הטיס או מטענם בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי בזמן פתיחת ההליכים באותו בית-משפט.

(4) אין חובה להכיר בסמכות שיפוטו של בית-המשפט המקורי במקרים המפורטים בפסקאות (ד) ו-(ה) של סעיף קטן (1) ובסעיפים קטנים (2) ו-(3) של סעיף זה, אם הוחל בהליכים בבית-המשפט המקורי בניגוד להסכם שלפיו היה צריך לישב את הסכסוך הנדון שלא בהליכים משפטיים בבית-המשפט של ארץ מושבו של בית-המשפט המקורי.

(5) הוראות סעיף קטן (1) של סעיף זה לא יחולו על פסקי-דין בכל הליך הנוגע לעניני נישואין וגירושין, הנהלת עזבונות, פשיטת רגל, פירוק חברות, מחלת נפש, אפוטרופסות על קטינים או אבהות. אולם, לענין פסקי-דין כאלה, תוכר סמכות שיפוטם

(3) ראה בית-המשפט המתבקש שנפתחו הליכי ערעור על פסק-הדין בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי, או שלא נפתחו עדיין הליכים כאלה למעשה, אך לפי חוקי אותה ארץ עדיין לא עבר מועד הערעור, רשאי בית-המשפט המתבקש, אם חוקי ארצו מרשים זאת, להכיר בפסק-הדין, או לסרב להכיר בו, או לדחות את החלטתו בדבר ההכרה בו כדי לתת לחייב הזדמנות להשלים הליכים כאמור או לפתוח בהם.

(4) ראה בית-המשפט המתבקש שהענין שנדון בהליכים לפני בית-המשפט המקורי כבר היה, לפני תאריך מתן פסק-הדין בבית-המשפט המקורי, נושא לפסק-דין שניתן על-ידי בית-משפט בעל סמכות שיפוט בענין זה, רשאי בית-המשפט המתבקש לסרב להכיר בפסק-הדין של בית-המשפט המקורי.

(5) ראה בית-המשפט המתבקש שבזמן שבו נפתחו ההליכים בבית-המשפט המקורי בענין שהוא נושא הדיון, היו הליכים באותו ענין ובין אותם צדדים תלויים ועומדים בבית-משפט או בבית-דין בארץ מושבו של בית-המשפט המתבקש, רשאי הוא לסרב להכיר בפסק-הדין של בית-המשפט המקורי.

סעיף 4

(1) בכפוף להוראות סעיפים קטנים (2) עד (5) של סעיף זה יוכרו כל בתי-המשפט בארץ מושבו של בית-המשפט המקורי כבעלי סמכות שיפוט לענין פסקה (א) של סעיף קטן (2) לסעיף 3 בכל אחד מן המקרים האלה:

(א) החייב, בהיותו נתבע בהליכים בבית-המשפט המקורי, קיבל על עצמו את סמכות שיפוטו של אותו בית-משפט בהתייצבו מרצונו החפשי בהליכים, וזאת שלא על מנת להגן על רכוש שעוקל או שמאיימים לעקלו, או להשיג את שחרורו של רכוש שעוקל, או לחלוק על סמכותו של אותו בית-משפט; או

(ב) החייב היה תובע או תובע שכנגד בהליכים לפני בית-המשפט המקורי; או

(ג) החייב, בהיותו נתבע בהליכים לפני בית-המשפט המקורי, הסכים לקבל על עצמו, לפני התחלת הבירור בענין שהוא

אמנה זו חלה עליהם, או שניתנו בנסיבות בהן אין הוראות אמנה זו מחייבות הכרה או אכיפה כאמור.

הכרה בפסקי־דין

סעיף 3

(1) לענין אמנה זו, הכרה בפסקי־דין, פירושה, שיראו את פסק־הדין כמכריע לגבי הענין שנפסק בו בכל תובענה נוספת בין אותם הצדדים (הזוכה והחייב).

(2) פסקי־דין שניתנו בשטח־ארץ של בעלת־האמנה האחת יוכרו בשטח־ארצה של האחרת, בכפוף להוראות סעיפים קטנים (3), (4) ו־(5) של סעיף זה ובמקום שאין לעורר התנגדות לפסק־הדין על יסוד אחד הטעמים האלה:

(א) שבמקרה הנדון אין סמכות שיפוטו של בית־המשפט המקורי מוכרת לפי הוראות סעיף 4;

(ב) שהחייב, בהיותו נתבע בהליכים לפני בית־המשפט המקורי, הומצא לו, אמנם, כתב בית־הדין בהתאם לחוקי ארץ המושב של בית־המשפט המקורי, אך הוא לא קיבל ידיעה על ההליכים במועד שיספיק לו כדי להתגונן בהם ולא התייצב, או שהוכח לבית־המשפט המתבקש שלא ניתנה לו אפשרות סבירה להגיש טענותיו או להביא ראיותיו;

(ג) שפסק־הדין הושג במרמה, לדעת בית־המשפט המתבקש;

(ד) שההכרה בפסק־הדין עשויה לפגוע בריבונותה או בבטחונה של המדינה או אינה מתישבת עם תקנת הציבור;

(ה) שהחייב, בהיותו נתבע בהליכים המקוריים, היה אדם שלפי כללי המשפט הבינלאומי הפומבי היה זכאי לחסינות מפני שיפוטם של בתי־המשפט בארץ המושב של בית־המשפט המקורי, ולא הסכים לסמכות שיפוטו של אותו בית־משפט;

(ו) שמבקשים לאכוף את פסק־הדין נגד אדם שלפי כללי המשפט הבינלאומי הפומבי הוא זכאי לחסינות משיפוטו של בית־המשפט המתבקש.

(ה) "זוכה" פירושו מי שלטובתו ניתן פסק-דין, לרבות, לפי הצורך, כל אדם אחר שפסק-הדין הקנה לו זכויות על-פי חוקי ארץ המושב של בית-המשפט המקורי;
(ו) "ערעור" – לרבות כל הליך לבטל פסק-דין או בקשה למשפט חדש או לעיכוב הביצוע.

סעיף 2

(1) בכפוף להוראות סעיף קטן (2) של סעיף זה, תחול אמנה זו על פסקי-דין בכל הליך אזרחי ועל פסקי-דין בכל הליך פלילי בדבר תשלום סכום כסף בשל פיצויים או דמי נזק לנפגע, שניתנו על-ידי בתי-המשפט שלהלן לאחר בניסתה של אמנה זו לתוקף:

(א) בממלכה המאוחדת – בית הלורדים; באנגליה ובוילס – בית-המשפט העליון (בית-המשפט לערעורים ובית-המשפט הנבוה) ובתי-המשפט של הצ'נסרי של המחוזות הפאלאטיניות של לנקסטר ודרהאם; the Court of Session – the Sheriff Court; בסקוטלנד; ובאירלנד הצפונית – בית-המשפט העליון;
(ב) בישראל – בית-המשפט העליון, בתי-המשפט המחוזיים, בתי-הדין הרבניים, בתי-הדין השרעיים, בתי-הדין הדתיים הנוצריים ובתי-הדין הדתיים הדרוזיים.
(2) אמנה זו לא תחול על:

(א) פסקי-דין שניתנו בערעור על בתי-משפט שלא צוינו בסעיף קטן (1) של הסעיף הזה;
(ב) פסקי-דין שניתנו בהליכים לגביית מסים או היטלים דומים אחרים, או לגביית קנס או דמי ענישה אחרים;
(ג) פסקי-דין שניתנו בהליכים שנבעו מפגיעה או נזק שבתחום הגדרתו של "נזק גרעיני" באמנת וינה מיום 21 במאי 1963 בדבר חבות אזרחית על נזק גרעיני.

(3) אמנה זו אינה באה למנוע הכרה ואכיפה בשטח-ארץ של בעלת-האמנה האחת, בהתאם למשפט הפנימי הנוהג אותה שעה בארץ הנדונה, של פסקי-דין שניתנו על-ידי כל בית-משפט בשטח-הארץ של בעלת-האמנה האחרת והם פסקי-דין שאין

אמנה בין ממשלת הממלכה המאוחדת של
בריטניה הגדולה ואירלנד הצפונית ובין
ממשלת ישראל, בדבר הדדיות בהכרתם
ובאכיפתם של פסק-דין בעינים אזרחיים.

ממשלת הממלכה המאוחדת של בריטניה הגדולה ואירלנד
הצפונית וממשלת ישראל;
ברצותן להבטיח הדדיות בהכרתם ובאכיפתם של פסק-דין
בעינים אזרחיים;
הסכימו ביניהן לאמור:

כללי

סעיף 1

לענין אמנה זו:

(א) המונח "שטח-ארץ" יפורש בהתאם להוראות סעיף 10;
(ב) "פסק-דין" פירושו כל החלטה של בית-משפט, יהא שמה
אשר יהא (פסק-דין, צו וכדומה), הבאה לקבוע את זכויות
הצדדים ואינה ניתנת לשינוי על-ידי אותו בית-משפט. בכלל
המונח גם פסק-דין שערעור עליהם תלוי ועומד או שעשויים
להיות נושא לערעור בבתי-המשפט שבארץ מושבו של בית-
המשפט המקורי. אם סכום הוצאות המשפט או הריבית שיש
לשלם על פי פסק-הדין לא נקבע בפסק-הדין גופו אלא
בצו נפרד של בית-המשפט, יראו בצו זה חלק מפסק-דין
לענין אמנה זו;

(ג) "בית-המשפט המקורי", לענין פסק-דין, פירושו בית-
המשפט שנתן את פסק-הדין; ו"בית-המשפט המתבקש"
פירושו בית-המשפט שממנו מבקשים להשיג הכרה בפסק-
דין, או שאליו הוגשה בקשה לרישום פסק-דין או למתן
הצהרת אכיפה;

(ד) "חייב" פירושו מי שנגדו ניתן פסק-הדין בבית-המשפט
המקורי, לרבות, לפי הצורך, כל אדם שנגדו אפשר לאכוף
את פסק-הדין לפי חוקי ארץ המושב של בית-המשפט
המקורי;

Printed in England by Her Majesty's Stationery Office